

Godrnjavs je mračno gledal izpod čela. Momljačka ni vedela, kam bi uprla oči.

Medvediči so vriskali od veselja.

»Dosti, dosti,« je zagodrnjal oče.

»Še, še,« je prosila Cmokačka.

»Pustite strica v miru,« je zacepetal Godrnjavs. »Dajte mu, da se odpočije!«

Plešimož je nehal in se sesedel na zemljo.

»Oh!« je vzdihnil. »Koliko so se mi le ljudje nasmejali!«

Nato so bili tiho. Godrnjavs je nizko nosil glavo in mislil.

»Ali si srečal katerega naših po svetu?« je vprašal brata.

»Srečal. Nekatere sem videl v železnih kletkah. Njim se godi slabše, kot se je godilo meni. Vedno so zaprti. V smradu in ob slabi hrani. Jaz sem vsaj hodil iz kraja v kraj. Če pomislim, mi je skoraj žal, da sem pobegnil.«

Stric je sklonil glavo.

»Ne govori budalosti!« je vrgel Godrnjavs.

»To niso nikake budalosti,« je odvrnil Plešimož. »Star sem že. Poleg tega ne znam loviti. Ne vem, kako se bom preživel.«

»Pri nas ostaneš, pa je.«

»Da bi bil na tvojih ramenih?« je Plešimož zmajal z glavo. »Ne, ne!«

»Kar molči, da se ne bova skregala,« je rekel Godrnjavs malce ostró.

»Še sem močan in zdrav. Če smo živeli doslej, bo že šlo tudi zanaprej. Ne, Momljačka?«

Momljačka je prikimala.

»Grdó bi bilo,« je rekla Plešimožu, »če bi te zdaj gonili po svetu.«

In tako se je zgodilo. Plešimož je ostal v brlogu. V veliko veselje medvedičev. (Dalje.)

Fr. K.:

Mati in dete.

(Ob prazniku Marijinega Oznanjenja.)

*V revni zibki dete spi,
mati poleg njega ždi
v molitvi h Križanemu,
Dete se nenadoma zbudi:
»Mama, — ateka še ni?«
»Nocoj gotovo pride...«
Dete si zastre oči,*

*v sladki sen se zatopi
in sanja o konjiču iskrem.
»Dete malo, blagor ti,
da sen poljublja ti oči,
le spi, le spi...!
Ateka domov še ni,
ateka domov — ne bo...«*

Fr. K.:

Obhajaj gredo.

*Zvezdic nebroj se blešči,
kot bi nebeški Vrtnar
s srebrom nebo posejal.
V sanje globoke
je vas potopljena,
ptička v gozdu
ne oglasi se nobena.*

*Čuj...!
Zoonček prek polja pozvanja,
duhovnik se k Jezusu sklanja.
Vsa cesta je bela...
Kako je svetlo!
Saj obhajaj gredo...*